

Η δίκη της ΧΑ σε δεύτερο βαθμό και λοιπά μορφώματα – η απάντηση του κινήματος

Του Στέλιου Φαζάκη

Στις 15 Ιουνίου 2022 θα ξεκινήσει η δίκη σε δεύτερο βαθμό των μελών της Χρυσής Αυγής, από το Πενταμελές Εφετείο Κακουργημάτων Αθηνών. Τον Οκτώβριο του 2020 τα μέλη της Χρυσής Αυγής, με το κίνημα να δίνει βροντερό «παρών», κρίθηκαν ένοχοι σε πρώτο βαθμό (57 από τους 69 κατηγορούμενους) από το Τριμελές Εφετείο για σωρεία αδικημάτων, όπως η διεύθυνση και η ένταξη σε εγκληματική οργάνωση, αλλά και κακουργημάτων όπως η προσχεδιασμένη δολοφονία του Παύλου Φύσσα και η απόπειρα κατά του Αιγύπτιου ψαρά Αμπουζίντ Εμπάρακ.

Πού βρισκόμαστε τώρα;

Το ιστορικό

Αυτή τη στιγμή, 35 από τους καταδικασθέντες βρίσκονται στη φυλακή. Η πρώτη καταδικαστική απόφαση του Οκτώβρη του 2020 χαρακτηρίστηκε «ιστορική». Πραγματικά αξίζει αυτόν τον χαρακτηρισμό, αφού για πρώτη φορά αναγνωρίστηκε επισήμως από το ελληνικό κράτος η εγκληματική δράση της ναζιστικής οργάνωσης, που διέπραττε εγκλήματα σχεδιασμένα και καθοδηγημένα από την ηγεσία της.

Χρειάστηκε η θυσία του Παύλου Φύσσα, που δολοφονήθηκε από τον χρυσαυγίτη Ρουπακιά στις 18/9/2013, για να ενεργοποιηθεί επιτέλους ο κρατικός μηχανισμός και να φτάσουμε στην καταδίκη επτά χρόνια αργότερα. Μέχρι τότε, η Χρυσή Αυγή απολάμβανε μια χωρίς όρια ασυλία από τις κυβερνήσεις, τις διωκτικές αρχές και

τα συστημικά μέσα ενημέρωσης.

Εννέα μήνες νωρίτερα, στις 17/1/2013, είχε δολοφονηθεί ο Σαχζάτ Λουκμάν από τους επίσης χρυσαυγίτες Στεργιόπουλο και Λιακόπουλο (καταδικάστηκαν τελεσίδικα 6 χρόνια μετά...), αλλά το επίσημο κράτος έκανε πως δεν έβλεπε για άλλη μια φορά τη σχέση της οργάνωσης με τα μέλη της. Πέντε μέρες πριν τη δολοφονία του Παύλου, στις 13/9/2013, σημειώθηκε **δολοφονική επίθεση στους συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ** στη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη του Περάματος. Η κατηγορία για απόπειρα ανθρωποκτονίας, στο πλαίσιο της δίκης της Χ.Α. μεταβλήθηκε σε «βαριά σωματική βλάβη» και ως πλημμέλημα παραγράφηκε, γιατί είχαν περάσει ήδη αρκετά χρόνια. Τις μέρες που γράφεται αυτό το άρθρο, **κρίθηκαν ένοχοι και οι χρυσαυγίτες Θεοδώρου και Δεβελέκος για την επίθεση στη «Φαβέλα», που έγινε το 2018.** Μεταξύ των τραυματιών ήταν και η δικηγόρος της οικογένειας του Παύλου Φύσσα, Ελευθερία Τομπατζόγλου. Τα κακουργήματα μετατράπηκαν σε πλημμελήματα και καταδίκη για επικίνδυνες σωματικές βλάβες και φθορά ξένης ιδιοκτησίας.

Πού βρισκόμαστε τώρα;

Το συμπέρασμα είναι ότι χρειάστηκε να χυθεί πολλές φορές αίμα αθώων, για να αποφασίσει το σύστημα εξουσίας να ασχοληθεί με τα συνεχόμενα εγκλήματα της Χρυσής Αυγής, ενώ πολλές ακόμη επιθέσεις και δολοφονίες δεν έφτασαν και δεν θα φτάσουν ποτέ στη Δικαιοσύνη. Πόσες επιθέσεις με ξυλοδαρμούς και μαχαιρώματα σε Έλληνες και μετανάστες, πόσοι εκφοβισμοί, ληστείες, εκβιασμοί γίνονταν καθημερινά, μέρα και νύχτα, από τα «τάγματα εφόδου» των ναζί, που δε θα τιμωρηθούν ποτέ...

Όλα αυτά συνέβαιναν με την **κάλυψη και την ενθάρρυνση των κυβερνώντων**, που εκτός από την πολιτική συγγένεια με την άκρα δεξιά και τον φασισμό, έβλεπαν τη Χ.Α. και σαν ένα χρήσιμο «εργαλείο» εκείνη την περίοδο των μνημονίων. Ανέδειξαν και ενδυνάμωσαν την εγκληματική οργάνωση σαν δήθεν αντισυστημική

δύναμη που θα έκανε τη «βρώμικη δουλειά» χτυπώντας αριστερούς, αντιφασίστες, αντιεξουσιαστές και γενικά όποιους και όποιες αντιστέκονταν στη λαίλαπα των μνημονιακών μέτρων. Η Χ.Α. αντιμετωπιζόταν σαν «κανονικό κόμμα» και όταν ο δολοφονικός της χαρακτήρας δεν μπορούσε να κρυφτεί, επιστράτευαν τη θεωρία των «δύο άκρων» – όπου άκρα ήταν η Αριστερά (περιλαμβανομένου του ΣΥΡΙΖΑ) και οι φασίστες! Στην πραγματικότητα, οι χρυσαυγίτες ήταν οι μαριονέτες τους ενάντια στον λαό, την εργατική τάξη και τους αγώνες μας, όπως πάντα συμβαίνει σε περιόδους κρίσης.

Ένα πέπλο τρόμου είχε καλύψει, κατά κάποιο τρόπο, την καθημερινότητα και αυτό το ένιωθαν όλοι σε κάποιο βαθμό. Όσες και όσοι ανήκαν στην ευρύτερη Αριστερά και τα κινήματα αντίστασης υπέστησαν περισσότερο την βία και την απειλή. Παρά όμως τους κινδύνους, κατάφεραν να δημιουργήσουν ένα ισχυρό αντιφασιστικό και αντιρατσιστικό κίνημα που **κατάφερε να ευαισθητοποιήσει μεγάλο μέρος του λαού καταδεικνύοντας την εγκληματική δράση των ναζί** και εμποδίζοντας την ανεξέλεγκτη ανάπτυξή τους.

Λίγο πριν αλλά και μετά την καταδικαστική απόφαση, η ΧΑ ουσιαστικά διαλύθηκε οργανωτικά, με στελέχη της (Κασιδιάρης, Λαγός κ.λπ.) να σχηματίζουν νέα πολιτικά μορφώματα. Στη διάρκεια της πανδημίας, καβάλησαν στο άρμα των αρνητών, των αντιεμβολιαστών και λοιπών συνωμοσιολόγων, ενώ αξιοποίησαν σαν αφορμές το προσφυγικό, τα Ίμια, την κούκλα Αμάλ κ.λπ.) προσπαθώντας να αποκομίσουν πολιτική υπεραξία.

Η ακροδεξιά πολυκατοικία μπορεί να μην έχει «ενιαία» πολιτική εκπροσώπηση, όμως πέραν της ΧΑ και των διασπάσεών της, έχει κι άλλες παραφυάδες και παραμονεύει με διάφορους τρόπους. Εκτός από το κόμμα Βελόπουλου που εκπροσωπείται στη Βουλή (το πιο «συστημικό»), ξεπετάγονται διάφορα μορφώματα, όπως το κόμμα Μπογδάνου – Κρανιδιώτη – Τζήμερου και όλα αυτά θα τα βρούμε μπροστά μας, είτε με «γραβάτα» διεκδικώντας θέση στο κοινοβούλιο είτε στους δρόμους.

Τα καθήκοντα του κινήματος

Η κινηματική δράση επανειλημμένα κατάφερε να ακυρώσει τα σχέδιά τους, όπως για παράδειγμα **έχει εμποδίσει πολλές φορές τη φασιστική φιέστα για τα Ίμια.**

Η δίκη της ΧΑ, που ξεκινά σε δεύτερο βαθμό τον Ιούνιο, αποτελεί άλλο ένα κομβικό σημείο στον αντιφασιστικό αγώνα, αλλά η μάχη ενάντια στον φασισμό δε σταματάει εδώ. Το κίνημα επιβάλλεται να επαγρυπνά επειδή οι καταδικασθέντες «έπεσαν στα μαλακά» στην πρώτη δίκη όσον αφορά τις ποινές και τώρα μπορεί κάποιος από αυτούς να πετύχουν ακόμα ευνοϊκότερη ποινή. Είναι κάτι που δεν πρέπει να το επιτρέψουμε.

Η κατακραυγή για την αποφυλάκιση του πυρηνάρχη της Νίκαιας Πατέλη, που ανάγκασε τον Άρειο Πάγο να την ανακαλέσει, δείχνει ότι **υπάρχουν σοβαρά περιθώρια πίεσης από το κίνημα στο πολιτικό – δικαστικό σύστημα.**

Ο κύριος όμως αγώνας πρέπει να συνεχιστεί μέσα στην ίδια την κοινωνία. Απαιτείται συνεχής και συστηματικός αγώνας ενάντια στις διαβρωτικές φασιστικές και ρατσιστικές ιδέες που καλλιεργήθηκαν από τους νεοναζί και την ακροδεξιά. Ο θεσμικός ρατσισμός της κυβέρνησης της ΝΔ και της Ε.Ε με τα αντιμεταναστευτικά και αντιπροσφυγικά μέτρα, ο εθνικισμός και милитарισμός που πλημμυρίζουν τα μέσα ενημέρωσης αλλά και η ακρίβεια κι η φτωχοποίηση μπορούν να θρέψουν την αντίδραση και τον φασισμό, αν η Αριστερά δεν κάνει το καθήκον της. Καθημερινά πρέπει να δίνεται πολιτική, κινηματική απάντηση. Να συνεχίσουμε τον αντιφασιστικό αγώνα, γιατί τίποτα δεν έχει τελειώσει.